

Ένα βήμα πίσω-μπρος

■ **ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Στην Ισπανία ο κόσμος ξεσηκώθηκε μαζικά όταν το, υποτίθεται απρόσωπο, «Σύστημα» αποφάσισε να διώξει από το σπίτι που έμενε μια γριούλα ογδόντα και πλέον χρονών επειδή δεν είχε να πληρώσει την αύξηση ενοικίου. Η ηλικιωμένη έμεινε σπίτι. Μετά τον περασμένο πόλεμο ο Καπιταλισμός έχασε πάνω από 2 δισ. ανθρώπους – όχι μόνο τους Κινέζους. Στον επόμενο; Αλήθεια είναι ότι εσχάτως το Σύστημα ανέκτησε ένα μέρος από τα χαμένα. Τα ευρωπαϊκά αριστερά κόμματα κοιμήθηκαν και χάθηκαν. Είχαν καταπιεί το χάπι του ευρωκομμουνισμού που

αποδείχθηκε θανάσιμο. Αλλά όλα δείχνουν ότι, αθεράπευτα, μας σπρώχνουν πάλι σε πόλεμο. Πόσους μπορεί, αυτή τη φορά, να χάσει ο Καπιταλισμός και να αντέξει ως υπερδύναμη; Ο δρόμος δεν είναι μονόδρομος. Υπάρχει η «Ανακατάκτηση», ολόκληρη Ιστορική Περίοδος, όταν εκδιώχθηκαν οι Άραβες από την Ευρώπη. Υπάρχει και ο παλιμπαιδισμός όταν σου λένε να διαλέξεις ένα κουτσό άλογο αντί για τον ξεχωριστό Κυριάκο Μητσοτάκη με εναλλακτική τη Ζωή, ή εκείνη την κυρία που τρέφεται από τις μνήμες των ανθρώπων.

Η κατάσταση μπροστά μας είναι απλή και τραγική. Ο κόσμος μπορεί να κρατήσει μια γριούλα στο σπίτι της. Αλλά για κάτι παραπάνω «θέλει δουλειά πολύ, θέλει νεκρούς χιλιάδες... θέλει κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους». Σαν πολλά να ζητάει και μαζεμένα. Τα υποτίθεται αριστερά κόμματα στην Ευρώπη έβαλαν και τυπικά λουκέτο – Ιταλία, Γαλλία. Με αποτέλεσμα, αφού την πολέμησαν, υποτίθεται, λυσσαλέα, η «ακροδεξιά» Λεπέν να εμφανίζεται ως επικρατέστερη πρόεδρος της Δημοκρατίας στο ιστορικό Παρίσι. Όλα σύμφωνα με τους

τύπους, η γριούλα έμεινε σπίτι, ο αριστερός Μελανσόν χάνει, η ακροδεξιά Λεπέν εγκαθίσταται στο Μέγαρο της Δημοκρατίας κατά τον νόμο, η Δημοκρατία νίκησε. Ποιος κοροϊδεύει ποιον; Αυτό το έργο δύσκολο να κρατήσει πολύ, να μου το θυμηθείτε... «Ανθ' ημών Γουλιμής, καληνύκτα σας» είπε, αποχωρών, ο Τρικούπης όταν έχασε τις εκλογές, και έτσι ο συγκεκριμένος αντίπαλος απέκτησε υπόσταση στην Ιστορία. Να θυμόμαστε τους νεκρούς μας γιατί χωρίς αυτούς θα ξεχάσουμε ότι κάποιος άλλος έφτιαξε την Ακρόπολη, όχι η κα Μενδώνη ή η άλλη κυρία, που έντρομη μπροστά

στο ιστορικό βάραθρο έγραψε προχθές για τον Κολοκοτρώνη ότι ήταν «άρπαγας» ή «μέγας άρπαγας», θα σας γελάσω, το έγραψε κάτω από το επίγραμμα στο άγαλμα του στρατηγού που επιτάσσει: «Εφιππος χώρει γενναίε στρατηγέ ανά τους αιώνας, διδάσκων τους λαούς πώς οι δούλοι γίνονται ελεύθεροι». Μα τόσο αγράμματη πια και τόσο έντρομη η εν λόγω κυρία; Αν τουλάχιστον ζητούσε δανεικό κανένα βιβλίο, θα διάβαζε ότι, τελικά, «ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος / κ' οι Μήδοι επιτέλους θα διαβούνε». Άλλωστε, για να μην γελιόμαστε, εδώ είναι.

Με όχημα
την ποίηση
Ανθολόγος: **Λουκάς Αξελός**

ΜΑΝΟΛΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ
(1925-2005)

Νέοι της Σιδώνας

Κανονικά δεν πρέπει νάχουμε παράπονο Καλή κι εγκάρδια η συντροφιά σας, όλο νιάτα, Κορίτσια δροσερά- αρτιμελή αγόρια Γεμάτα πάθος κι έρωτα για τη ζωή και για τη

δράση.
Καλά, με νόημα και ζουμί και τα τραγούδια σας Τόσο, μα τόσο ανθρώπινα, συγκινημένα, Για τα παιδάκια που πεθαίνουν σ' άλλην Ήπειρο Για ήρωες που σκοτωθήκαν σ' άλλα χρόνια, Για επαναστάτες Μαύρους, Πράσινους, Κιτρινωπούς, Για τον καημό του εν γένει πάσχοντος Ανθρώπου. Ιδιαίτέρως σας τιμά τούτη η συμμετοχή Στην προβληματική και στους αγώνες του καιρού μας Δίνετε ένα άμεσο παρών και δραστικό-κατόπιν τούτου Νομίζω δικαιούσθε με το παραπάνω Δυο δυο, τρεις τρεις, να παίξετε, να ερωτευθείτε, Και να ξεσκάσετε, αδελφέ, μετά από τόση

κούραση.
(Μας γέρασαν προύρως Γιώργο, το κατάλαβες;)

Εκεί...
Κάποιο κλειδί
Που θα πάρεις
Μονάχα εσύ που θα πάρεις
Και θα σπρώξεις την πόρτα
Θ' ανοίξεις το δωμάτιο
Θ' ανοίξεις τα παράθυρα στο φως
Ζαλισμένα τα ποντίκια θα κρυφτούν
Οι καθρέφτες θα λάμπουν
Οι γλόμποι θα ξυπνήσουν απ' τον άνεμο
Εκεί θα τα βρεις
Κάπου-απ' τις βαλίτσες και τα παλιοσίδερα
Απ' τα κομμένα καρφιά, δόντια σκισμένα,
Καρφίτσες στα μαξιλάρια, τρύπιες κορνίζες,

Μισοκαμμένα ξύλα, τιμόνια караβιών.
Θα μείνεις λίγο μέσα στο φως
Ύστερα θα σφαιλίσεις τα παράθυρα
Προσεχτικά τις κουρτίνες
Ξεθαρρεμένα τα ποντίκια θα σε γλύφουν
Θα σκοτεινιάσουν οι καθρέφτες
Θ' ακινητήσουν οι γλόμποι
Κι' εσύ θα πάρεις το κλειδί
Και με κινήσεις βέβαιες χωρίς τύψεις
Θ' αφήσεις να κυλήσει στον υπόνομο
Βαθιά – βαθιά μες στα πυκνά νερά.

Τότε θα ξέρεις.

(Γιατί η ποίηση δεν είναι ο τρόπος να μιλήσουμε, Αλλά ο καλύτερος τοίχος να κρύψουμε το πρόσωπό μας.)